

ad § 2. I Brændselslovene af 20. April 1917 og 20. Marts 1918 udstedtes der Forbud imod at iværksætte større Brændehugst end Pligthugsten paakræver. Dette Forbud kom man bort fra i Loven af 31. Oktober 1919, der tillader fri Hugst og frit Salg (til Maksimalpriser) af Brænde ud over den pligtige Hugst og det pligtige Salg til Kommune, og der fandtes ingen Bestemmelser, der muliggjorde Kontrol med Hugsten. Nævnet hævdede dog i den Skrivelse af 22. August f. A., der ledsagede Forslaget til nævnte Lov, at en Kontrol med Hugsten fremdeles var nødvendig, og man henledte Opmærksomheden paa den store Fare, som utvivlsomt vilde være til Stede, for at navnlig mange Smaaskove vilde blive ødelagte, dersom der ikke sørgedes for en virkelig effektiv Kontrol. Paa det paagældende Tidspunkt maatte Nævnet dog betragte det som liggende udenfor dets Opgave at fremsætte Forslag om, hvordan saadan Kontrol bedst kunde udøves, særlig fordi der den Gang i Rigsdagen forelaa et Lovforslag angaaende disse Forhold.

Dette Lovforslag er imidlertid ikke blevet ophøjet til Lov, og der foreligger derfor i Virkeligheden ikke for Tiden nogen Mulighed for effektiv Kontrol med eller Indgrib i Skovejernes Dispositioner. Nævnet ser da ikke rettere, end at det vil være i høj Grad paakrævet med Paabudet om Hugst — ligesom tidligere — at forbinde et Forbud imod yderligere Hugst, idet man dog lader Mulighed for Dispensation aaben. Man maa endog mene, at næsten lige saa nødvendigt det vil være ved en Pligthugst at fremskaffe Brænde til Aarets Forbrug, vil det være i en ny Brændselslov at sikre sig imod hensynsløs Skovslagting til Skade for kommende Aars Ydedygtighed. Paa den anden Side bør det ikke hindres, at virkelig ydedygtige Skove faar Dispensation fra Forbudet i nærmere fastsat Omfang, og man tænker sig nogen Kontrol fremskaffet ved, efter nærmere Regler, at forbinde Dispensationen med visse Forpligtelser med Hensyn til Salget af de saaledes tilvejebragte yderligere Brændemængder.

ad § 3. Aarsagen til Indførelsen i Lovforslaget af de i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser maa, som nævnt i Skrivelsen herfra af 5. f. M. søges i det svenske Forbud mod Udførsel af Brænde og Splitved. Hvorvidt Paragraffen skal komme til Anvendelse, maa dog bero paa, om de paagældende Kommuner paa anden Maade kan fremskaffe det nødvendige Optændingsbrænde, og om de selv ønsker Bestemmelserne anvendte. Tanken er dog at udtage til Hugst større dertil egnede Bevoksninger, der tillige ligger nogenlunde gunstigt for Transport. Det vil da neppe kunne undgaaes, at der udtages Bevoksninger, der indeholder en Del udpræget Gavntræ, og Skovejerne maa da med Rimelighed kunde fordr fuld Erstatning for disse Effekter, dersom de kræves afleverede; paa den anden Side vil Skovejerne maaske kunne finde det bekvemt at overlade saa meget Gavntræ som muligt til Myndighederne, hvorfor man har indført Forslaget om at forpligte Skovejerne til selv at disponere over en vis Del af det Gavntræ, som de udtagne Bevoksninger indeholder.

Ved Fastsættelsen af Betalingen for det afleverede Gavntræ tænkes anvendt det sædvanlige Vurderingsnævn og Overvurderingsnævn.

ad § 4. Under Hensyn til de eventuelle Vanskeligheder for en Skovejer ved rettidig at fremskaffe de ham paalignede Brændemængder har man anset det for hensigtsmæssigt at kunne gøre vedkommende Kommunes Krav paa Levering afhængig af, at Kommunen selv stiller det til Hugsten fornødne Mandskab til Skovejerens Raadighed — dog mod Betaling af sædvanlige Skovningspriser — ligesom i saa Tilfælde at kunne bemyndige Kommunen til at gøre Leveringen til Beboerne afhængig af, at disse stiller sig til Skovejerens Raadighed til Hugstens Udførelse.

En Betingelse for at anvende den Udvej maa dog være, at vedkommende Skovejer overfor Brændselsmyndighederne godtgør, at han ikke selv har kunnet fremskaffe det til Pligthugstens Udførelse fornødne Mandskab.

Paragraffens Bestemmelse tænkes ogsaa anvendt, om saadant gøres nødigt, ved Fremskaffelsen af de i § 3 omhandlede Brændemængder; dog maa det i saa Fald blive Kommunalbestyrelserne, der vil have at sørge for Hugstens Udførelse, og Pligten i saa Henseende vil ikke kunne overføres paa de enkelte Bestillere.

Man har i øvrigt ikke tænkt sig Paragraffen anvendt overfor Kommuner, der ligger længere borte fra de paagældende Skove, end at Beboerne kan udføre